

A movie poster for "Spirit Animals: Zradné Hlbiny". The background is a lush, green jungle with a waterfall. In the foreground, a large shark is swimming in the water with its mouth wide open, showing sharp teeth. A young girl with braided hair, wearing a green cape and holding a bow, stands on a rock. A tiger with glowing purple eyes is walking towards the viewer. The title "SPIRIT ANIMALS" is at the top in a stylized font, and "ZRADNÉ HLBINY" is in the center in a large, bold font. At the bottom, the name "TUI T. SUTHERLAND" is written in a gold font, and the "FRAGMENT" logo is in a white box.

SPIRIT
ANIMALS™

ZRADNÉ HLBINY

TUI T. SUTHERLAND

FRAGMENT

Spirit Animals

Zradné hlbiny

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Tui T. Sutherland
Spirit Animals – Zradné hlbiny – e-kniha
Copyright © Fragment, 2019

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

ASPIRIT ANIMALS™

ZRADNÉ HLBINY

Tui T. Sutherland

FRAGMENT

Arctica

EURA

Transwick

Concorba

Zelený krad

Okaihee

AMAYA

ERDAS

*Venujem Elliotovi, Jonathanovi a svojmu
duchovnému zvieratú Slniečku.*

T. S.

Kovo

OBYVATELIA STETRIOLU VOLALI TO MIESTO MRUČIACA SKALA. Vedeli, že leží kdesi hlboko vo vyprahnutom vnútrozemí kontinentu. Doliehal k nim ten mručiaci zvuk, ktorý rozochvieval zem v okruhu niekoľko kilometrov.

Poznali aj meno temnej a zlovestnej bytosti, ktorá tam bola uväznená.

Predovšetkým však vedeli, že ak chcú prežiť, nesmú sa k tomu miestu približovať.

To bol dôvod, prečo väzenie opičiaka Kova nikto ne navštívil už mnoho storočí. Aj keby sa o to niekto pokúsil, nebolo by to vôbec jednoduché.

Mručiaca skala totiž leží ďaleko v stetriolskej púšti, veľa dní cesty od najbližšieho vodného zdroja. Kolmé steny bez jediného miesta na zachytenie akoby niekto vytvoril švihnutím obrovského meča. Na jej vrchole panuje pod žeravým slnkom teplota asi deväťdesiat stupňov Celzia. Nikto ju doteraz presne nezmeral, ale bola dosť vysoká, aby škaredo

popálila akúkoľvek nohu, topánku alebo labu, ktorá by sa pokúsila vkročiť na vrchol.

Samotná klieťka ani čoby vyrastala priamo zvrchu skaly. Bola to hustá sieť nepreniknuteľných konárov, ktoré boli tvrdé ako diamanty. Žiarili čistou, oslepujúcou bielobou, najmä na najostrejších hrotoch, kde boli ešte vždy viditeľné neurčité obrysy parohov, ktoré tam pred stáročiami zapíchal Veľký strážca Tellun.

Pravdaže, nemožno zabudnúť ani na orla na oblohe. Halawir, ostrozraký strážca, dozeral na Kova vo dne v noci.

Aj preto tu už veľmi, naozaj veľmi dlho nebol ani jeden jediný návštevník.

Práve to bol dôvod ustavičného mručania.

„Najskôr ich stiahnem z kože,“ bručal hlas, ktorý pripomínal hrmenie vo vzdialených horách. „Rozdrvím im lebky. Ich kosti zabalím do tých zelených plášťov a podpálím im domy. Ich pevnosti rozdupem na prach.“

Z klieťky hľadeli nenávisťné oči obrovského gorilieho samca so strieborným chrbtom. Hustá čierna sršť mu v tej horúčave bola na príťaž. V klieťke nebol priestor na pohyb, a tak už celé generácie len sedel, dumal a čakal. Od jeho uväznenia povstalo a padlo množstvo kráľov i krajín, no on stále iba čakal.

A sníval o pomste.

„Zabil som štyroch Veľkých strážcov,“ šomral si popod nos. „Keď sa dostanem na slobodu, potrestám tých trúfalých Zelenopláštnikov, ktorí ich uctieajú. Ich duchovné zvieratá roztrhám na márne kúsky a potom zabijem všetkých ľudských slabochov. Niektorých budem pomaly škrtiť,

iných utopím a ďalších rozdupem.“ Kožovitou dlaňou prešiel po parohoch, ktoré ho držali v zajatí.

Z diaľky k nemu doľahlo zaškriekanie dravého vtáka, v rozpálenom vzduchu znelo prenikavo a zúfalo.

„Už to nebude trvať dlho. Bezenní ľudia! Keby som bol voľný, už by sme mali všetky talizmany. Boli by z nás králi tohto sveta a všetci by sa nám klaňali.“

Oprel sa o steny klietky a mocné svaly sa mu napli. „Môj čas sa blíži. Čoskoro ma prídu vyslobodiť,“ mručal a hľadel na malý štvorec púšte, na ktorý dovidel. „Gerathon je už niekoľko týždňov voľná. Pomalí, odporní ľudkovia. Možno im odtrhnem prsty na nohách.“

Zdvihol hlavu a zaňuchal obrovskými nozdrami. Nato pomaly rozťahol gamby do širokého úsmevu.

„Gerathon,“ zamrmlal. „Konečne!“

„Verím, že sa nevieš dočkať, kedy preleješ krv svojich nepriateľov,“ začul za sebou hlas, „ale čo je mesiac či dva mesiace v porovnaní so stáročiami čakania?“

„Na splnenie svojich plánov budem čakať tak dlho, ako bude treba,“ odvrkol Kovo. „Postav sa tak, aby som na teba videl.“

Niekoľko krokov od klietky a kúsok od strmej skalnej steny sa objavil hnedovlasý chlapec. Bol chudý a malý, sotva dosť starý na to, aby sa mohol napiť Žlče, s prišernými popáleninami od slnka. Na ramenách mal dlhé krvácajúce šrámy a zdalo sa, že si nevšimol, že od spálených podrážok mu stúpa dym. Možno to súviselo s tým, kto je skutočne v jeho vnútri, kto sa díva tými žltými hadími očami s rozšírenými zrenicami.

„Na tvoje pomery je to nezvyčajne malé stvorenie,“ zasomral Kovo. „Vyzera sôk ako tvoja desiata než ako posol.“ Vzápätí zdvihol zrak k oblohe, ale Halawira nikde nevidel. Šikovné načasovanie. Jeho večne bdely strážca kamsi zmizol práve vo chvíli, keď prišla návšteva.

„Nessskôk ssi na ňom pokojne zamaššškrším,“ vyhlásil chlapec. Hoci nehovoril Gerathoniným hlasom, nie celkom, desivé syčanie poukazovalo na hadieho Veľkého strážcu. „Sssedíšš tu už dlho. Čo mášš v pláne?“

„Veľmi vtípné,“ zavrčal Kovo. Jeho tmavé oči zlostne zazerali spod zlovestne stiahnutého obočia. „Prišla si sem iba preto, aby si sa pochválila svojou slobodou?“

„Nie,“ povedala Gerathon neobvyklým, takmer súcitným hlasom. „Prišššla sssom ti povedať, ako dobre ssa nám darí. Dobyvatelia tým šššpinavým zelenopláššštnickým ššškrečkom práve zobrali kryššštálového bieleho medveďa. Jedného z nich ssa mi podarilo celkom ssslušššne potrápiť, lebo jeho matka patrí k mojim bábkam. Mal ssi vidieť, ako ssa tváril, keď ssa ho pokússila zabiť. Bolo to rozkošššné.“

„Úžasné!“ odfrkol Kovo. „Pokojne ma tu nechaj celé roky! Hlavne, že sa zabávaš.“

„Tvoj čas ssa blíži,“ ubezpečila ho Gerathon a zdvihla chlapcovu ruku k ústam, keď ho nechala zívnuť. „Už máme ssskoro toľko talizmanov, aby sssme Ťa mohli ossslobodiť.“

„To je... takmer to, čo chcem počuť,“ zavrčal Kovo výhražne.

„Veru,“ povedala Gerathon mdlo. „Vieme zissstíť všššetko, čo vedia Zelenopláššštnici, a presssne vieme, kam ssa

Ššštyria padlí vydajú najbližššie. Ako vždy. Zmocníme sssa ďalššieho talizmanu a potom ich zničíme.“

„Všimol som si, že si ich ešte nezničila,“ podotkol Kovo. „Nechceš mi vysvetliť, prečo ešte žijú?“

Gerathon ľahostajne mávla chlapcovou rukou. „Ešššte sssa mi zídu. *Nám* sssa zídu. Nášššmu Krokodíliemu kráľovi. Neboj sssa, čossskoro bude po nich.“

Zrazu chlapec bolestivo vykrikol a zvalil sa na všetky štyri končatiny. Na popálenej pokožke mu okamžite naskočili odporne pľuzgiere.

„Dočerta!“ zasyčala Gerathon prekvapujúco pokojným hlasom, ktorý kontrastoval s tvárou zvrátenou od bolesti. „Tento úbohý kossstýmček mi už dlho nevydrží. Asssi zavolám jeho kaňu, nech ho odnessie.“

„Takže tak si sa sem dostala!“ pochopil Kovo.

„Uhádol sssi. Vybrali sssme čo najmenššieho človeka a pomocou Žlče sssme ho ssspojili sss obrovssským vtákom,“ vysvetlila kobra.

Kovo sa zadíval na oblohu a zbadal široké krúžiacie krídla, ktoré tentoraz nepatrili Halawirovi.

Chlapec už ležal vystretý na zemi a vo vzduchu sa šírila štiplavý zápach spálených vlasov. „Veru,“ pokračovala Gerathon, „už je ssskoro mŕtvy. Veľa zábavy sss ním nebolo. Asssi sssa už budeme musssieť rozlúčiť, Kovo.“

„Počkaj!“ zavrčal Kovo a zavesil sa na parohy. „Ako dlho tu ešte budem trčať?“

„Keď sssa nabudúce uvidíme,“ zasyčala Gerathon slabším hlasom umierajúceho chlapca, „budeme voľní obaja. A potom... potom nám bude patriť celý Erdass.“

Na mori

JE TAK BLÍZKO!

Abeke sa cez tmavé dvíhajúce sa vlny dívala na pobrežie. Popoludňajšie slnko jej zohrievalo pokožku a hladi-
na oceánu sa pod ním zlatisto trblietala, ale vietor bol z ne-
jakého dôvodu chladnejší, než by mal byť.

Nilo. Môj domov. Moja rodina.

Videla z neho len úzky pruh pláže a za ňou hustú zelenú džungľu. Táto časť Nila vyzerala úplne inak než vyschnutá savana v okolí jej dediny, no napriek tomu mala k domovu najbližšie za veľmi dlhý čas.

Ktovie, čo by si pomyslela Soama, keby ma teraz videla. Alebo otec. Abeke si počúchala ranu na ľavom ramene, do ktorého ju pri poslednej bitke bodol jeden z dobyvateľov. Poranenie sa už zahojilo natoľko, aby mohla znovu používať luk – nový, lebo ten starý jej zničilo vojnové kladivo dobyvateľov –, ale občas ju ešte pobolievalo, najmä, keď bolo chladno. Boli by na mňa po tom všetkom pyšní?

Alebo by si ešte stále mysleli, že som hanbou rodiny a že som ich sklamala?

Zelený plášť si pritiahla tesnejšie okolo pliec a takmer nevedomky vystrela ruku k leopardkej samici.

„Vrrr,“ zavrčala Uraza a strčila hlavu pod Abekinu dlaň. Leopardica chvíľu len tak sedela, dala sa škrabkať a zlovestne sa mračila na oceán. Potom sa postavila a dlhými krokmi sa začala prechádzať sem a ta.

Možno sa cítim tak zvláštne iba preto, lebo sa tak cíti Uraza, pomyslela si Abeke. Uraza rovnako ako väčšina mačkovitých šeliem – obrovských aj menších – neznášala vodu. Nenávidela najmä obrovské vodné plochy, ktoré ju obklopujú zo všetkých strán, navyše, ak v nich cíti ryby, ktoré nemôže loviť.

„Viem,“ zašepkala Abeke, keď pozorovala nervózne pochodujúce zviera. „Aj ja by som už chcela byť znova na pevnine.“ Tráviť tak veľa času v obmedzenom priestore lode bolo náročné, ale Tarik trval na tom, že najbezpečnejšia cesta na Ostrovnú zem vedie okolo Nila. Zvyčajná námorná trasa, čiže prieliv oddeľujúci Nilo od Zhongu, bola určite plná dobyvateľov.

Abeke chcela privolať Urazu k sebe a ponúknuť jej spánok v podobe tetovania, no práve v tom okamihu sa priamo pred leopardicou vynorila z podpalubia obrovská panda Jhi.

Uraza vyľakane odskočila, vycerila zuby a vystrčila pazúry. Jej tesáky sa na slnku zaleskli a po pazúroch ostali v drevených doskách paluby jamky.

„Uraza!“ zvolala Abeke.

Jhi pokojne zažmurkala, potom sa obrátila a knísala sa preč. Za ňou sa objavila Meilin, ktorá sa na leopardicu zamračila s rukou na noži, ktorý mala pripnutý k pásu.

„Nechcela jej ublížiť,“ bránila svoje duchovné zviera Abeke a ponáhľala sa k nim. Upokojujúco pohladkala Urazu po chrbte. „Je len nervózna. Ako my všetci.“

„Zaujímalo by ma prečo,“ odsekla Meilin.

Abeke, samozrejme, vedela, čo má na mysli: ďalší stratený talizman, ďalšiu zbytočnú výpravu a Rollanovu domnienku, že niekto poskytuje nepriateľovi informácie.

Meilin si Abeke premerala tvrdým pohľadom a požiadala ju: „Urob nám všetkým láskavosť a nauč tú svoju splašenú mačku ovládať sa.“

Uraza ticho zasyčala a Meilin odišla.

„To nič,“ šepala Abeke a pohladkala leopardicu. „Viem, čo jej prekáža.“ *Ja ten špeh nie som. Som Zelenopláštnikom verná. Áno, Shana mám naozaj rada a náhodou si myslím, že nie je úplne zlý, ale svojich priateľov by som nikdy nezradila.*

Keby som na chvíľu zašla domov, bola by to zrada?

Na niekoľko minút sa ponorila do predstáv. Uprostred noci by sa mohla vykradnúť na palubu, požičať si jeden z člnov, spustiť ho na vodu... a vyraziť do Nila. Bola by preč skôr, než by si to niekto všimol. Vedela, že vďaka svojim loveckým schopnostiam a spojeniu s Urazou, od ktorej si mohla požičať rýchlosť a silu, by cestu do dediny prežila.

Meilin by sa potešila, keby som zmizla. Pravdepodobne aj Rollanovi by odľahlo. Prečo by som vlastne mala zostať s ľuďmi, ktorí mi neveria? Privrela oči, aby sa mohla pozrieť na slnko,

a spomenula si na Conora. Jemu by možno chýbala... a on by určite chýbal jej. *S tebou sa cítim ako s rodinou*, povedal jej v Arctice. Bolo to milé, hoci ona sa so svojou rodinou zvyčajne cítila nepríjemne, ako nedôležitá a zbytočná, zatiaľ čo s Conorom jej bolo príjemne.

Napriek tomu na nich stále myslela. Na otca aj na Soamu. Vlastne na celú dedinu. Čo ak potrebujú, aby ich s Urazou ochraňovali?

Uraza zavrčala, a tak jej napadlo, že leopardica možno uhádla, na čo myslí. „Neboj sa, neurobím to,“ povedala rozhodne a čupla si k nej. „Nemusíš na mňa hľadiť tak panovačne. Nie som predsa hlúpe dievčatko. Videla som, čo sa stalo, keď Conor a Meilin povýšili svoje rodiny nad náš cieľ a keď to takmer urobil Rollan. Viem, že otca a Soamu najlepšie ochránime tak, že nájdeme talizmany a zastavíme Požierača.“

Povzdychla si. *Okrem toho, moja rodina by ma privítala asi s rovnakým nadšením, s akým sa na mňa väčšinou pozerá Meilin. „Tak si sa vrátila? Ani Zelenopláštnici ňa nechceli? Pravdaže, zase si to pokazila. Bolo nám jasné, že to tak dopadne. A nech ti ani len na um nezíde nasťahovať si sem tú leopardicu.“*

Zostanem radšej tu. No budem musieť nájsť nejaký iný spôsob, ako si získam dôveru ostatných.

Uraza zavrčala niečo v zmysle: *To by si teda mala*. Potom znovu štuchla hlavou do Abekinej ruky a vznešene odchádzala so zdvihnutým chvostom. Vietor prefukoval jej zlatú sršť s čiernymi škvrnami.

„Je všetko v poriadku?“ začula Abeke za sebou Lenorin hlas, keď sa vystrela.

Súhlasne prikývla. Na Zelenom hrade sa zastavili len preto, aby vyzdvihli Lenori a nechali tam Mayu – úbohú, zdrvenú Mayu. Hneď nato *Tellunova pýcha* vyplávala smerom k Ostrovnej zemi, kde sa s nimi podľa Lenoriných viđení chce veľmi vážne porozprávať obrovská chobotnica.

„Nemohli by sme...“ vyhrkla, ale hneď sa zarazila.

„Nemohli by sme čo?“ opýtala sa Lenori príveto.

„Nemohli by sme sa zastaviť v Nile?“ dokončila Abeke otázku. „Aj tam predsa žije Veľký strážca. Je to lev, však? Mohli by sme najskôr vypátrať jeho talizman a potom sa vydať na Ostrovnú zem.“ *A mohli by sme sa zastaviť aj v mojej rodnej dedine... len sa presvedčiť, že je všetko v poriadku.* Chcela by vedieť, či už prišiel dážď. Alebo či ho predbehli dobyvatelia.

Zelenopláštnička súcitne pokývala hlavou. „Cnie sa ti za rodinou, viem. Aj mne je clivo. Pre teba je to oveľa náročnejšie, lebo moja rodina aspoň žije v Amayi, kam sa nepriateľ ešte nedostal.“

„Neviem, či mi chýbajú,“ priznala Abeke, „lenže...“

„Bojíš sa o nich.“ Morský vietor rozvieval Lenorine dlhé tmavé vlasy a jej dúhový ibis sa schovával v závetrí jej zeleného plášťa.

Abeke sa opäť zahľadela na zubaté zelené pobrežie. „Bola by som rada, keby vedeli, čo robím a že už nie som so Zerifom. Chcem im pomôcť uvedomiť si, komu môžu dôverovať a komu nie. Želám si... skrátka, želim si znovu ich vidieť a presvedčiť sa, že sa majú dobre.“

Lenori položila ruku na jej plece a koráliky na jej náramkoch ticho zaštrkotali. „Určite áno,“ ubezpečila ju. „A ty

robiš všetko, čo treba, aby sme ich zachránili. Aby sme zachránili celý Erdas. Si veľmi statočná.“

Abeke by chcela byť o všetkom tak pevne presvedčená ako Lenori.

„Dúfam, že čoskoro budeš mať možnosť zase sa s nimi stretnúť. Cestovať do Nila je však momentálne príliš nebezpečné,“ pokračovala Lenori. „Podľa všetkých správ dobyvatelia ovládajú celý kontinent rovnako, ako ovládli Zhong.“

To je ďalší dôvod, aby som tam išla práve teraz, pomyslela si Abeke. *Kde asi je otec a Soama? Čo s nimi dobyvatelia urobili?* Predstavovala si, že ich prinútili vypíť Žlč, že sa spojili s vyšinutými a hroznými zvieratami, ktoré ovláda nepriateľ. Zachvela sa.

„Nejde iba o dobyvateľov,“ ozval sa znenazdajky Tarik, ktorý k nim prichádzal zozadu. Abeke vyľakane nadskočila, lebo netušila, že ich počúva. „Lev Cabaro je jeden z najhrozivejších Veľkých strážcov. Čím viac talizmanov budeme mať, keď sa k nemu vydáme, tým to pre nás bude bezpečnejšie.“

„Navyše, Mulop nás volá,“ dodala Lenori s neprítomným výrazom, akoby pozorovala niečo veľmi vzdialené. Zdvihla ruku a jej ibis sa k nej naklonil a zahľadel sa na Abeke znepokojujúcimi očami. Špliechanie oceána takmer prehlušilo Lenorin tichý melodický hlas. „Už niekoľko týždňov ho každú noc počujem v snoch. Začína sa to ako spev veľrýb, potom tma okolo mňa zmodrie a ocitnem sa pod vodou. Z veľkej výšky ku mne preniká svetlo, ktoré však sotva osvieti jaskyňu, v ktorej plávam. Vzápätí okolo mňa prepláva bublina a o chvíľu ďalšia. Keď si všimnem, že každá ob-